

Jože Dular | Življenje

Mir

Zdaj novo leto zopet je v gostéh.
Že sredi dneva mrzlo sonce ugaša.
Zvečer pred prage burja sneg nanaša
in tuli v jasnih, zvezdnatih nočeh.
Na oknih rože. V hiši je topló.
Tam zunaj mraz — tu kučme, ogrnjače,
svinjina, vino, beli kruh, pogače.
Pod oknom trije kralji nam pojo.

Spet staro leto se je potopilo
in naju bliže groba premaknilo.
Morda že jutri nama zazvoni?
Na starost sva v zapečku obsedela.
Prižgala bova luč, da bo brlela
pred jaslicami kot nekdanje dni.

Kalitev

Matija svetec je ves led razbil,
našemljen Kurent je prišel po vasi,
slovo zdaj treba dati bo klobasi,
odslej si z delom post bo čas delil.
Zadihal je v dolino topli jug,
odšel od nas je sveti Valentin,
a pustil ključe je do korenin,
zato zdaj zemljo preobrača plug.

Bilà nekoč midva oba sva mlada.
Pomlad kot zdaj — a nama iznenada
po žilah je zavrela mlada kri.
Še veš, kako le tebe sem iskala,
če si prišel, kako sem vztrepetala?
Ah, koliko prečula sem noči!

Rast

Prijezdil sveti Jurij je med nas
in suknje zopet romale so v skrinje.
Zelenje, cvetje. Vse nebo je sinje.
Toplota mehka je objela vas.
Velika noč. Življenje vsepovsod.
Rjave njive, loke, drevje, trte,
gozdove, hiše in cvetoče vrte
to jutro blagoslovil je Gospod.

Še veš, ko si mi prvi nagelj dala,
ko si po svojem srcu me izbrala?
Takrat bilà pomlad je kot sedaj.
Čez leto dni je naju prstan zvezal.
Potem obema skupen kruh sem rezal
in delal sem in vedel sem zakaj.

Zorenje

Na vrhu hriba je zagorel kres
in rosno travo reže v jutrih kosa,
po prvem sadju obletava osa,
žareče sonce zopet žge z nebes.
Dan se je zdaljšal, kratke so noči,
za ženjce je pripravljena potica,
pod srpom jutri padla bo pšenica:
kar je vsejano, enkrat dozori.

Kot žito v polju sva midvā zorela.
Ti mož, jaz žena. — Hišo sva imela
in polja, njive, travnike in les.
Trud, delo nama je nebo delilo
a vendar zakon je blagoslovilo:
med nama so otroci tiha vez.

Plodovi

Za poljem zopet v burji gozd ječi.
Jesen je kašče znova napolnila,
do vrha vina v sode je nalila.
Zdaj z delom se nikomur ne mudi.
Za polhe so pripravljene pasti.
Klepetec kakor raglja ropota.
Sta sveti Simon, Juda mimo šla:
zdaj prav zares do zime daleč ni.

Dočakala sva svetega Martina
in spet posedava ob vrču vina,
zamišljena, otožna ves večer.
Pred leti mladim rokam ključ sva dala.
Na starost nama je le peč ostala.
Kako želiva zdaj si božji mir!

Počitek

Kot da bi v zraku topli se berači,
z neba v debelih kosmih sneg leti.
Na mizi skleda suhih hrušk stoji
in v peči hrastovi gore panjači.
Kolovrat, petje, zvončki na saneh,
Miklavž in parkelj. In okrog božiča,
ko spet po hišah koljejo prašiča,
je v srcih toplo in na licih smeh.

Življenje tamkaj — nama čas izteka.
Ni naju strah. — Saj vsakega človeka
nekoč ponesejo na božji vrt.
O Bog, s Teboj račune sva zavnala.
O daj, da on, da jaz bom v Tebi spala,
ko pride k nama Tvoja dekla — Smrt.